

Μάριος Καρακατσάνης



Κέρινη Αγάπη

Κέρινη αγάπη



Δύο ψυχές φτιαγμένες η μία για την άλλη και που βρέθηκαν τυχαία... μια αγάπη που τίποτα δεν μπορεί να τη σβήσει μέσα στο χρόνο... μια γυναίκα που το φλογισμένο από το πάθος μυαλό της, την φέρνει στα όρια... ένας έρωτας ειλικρινής και ατέλειωτος... που όμως αγγίζει τα όρια της παράνοιας...
Όλα αυτά είναι αρκετά για να κάνουν μια σχέση πραγματικά Παντοτινή.....

"Η αγάπη δεν έχει όρους! Αγαπάς τον άλλον γι' αυτό που είναι δίκως να θες να τον αλλάξεις, πόσο μάλλον να τον μεταμορφώσεις! Αυτός που βάζει όρους δεν αγάπησε ποτέ αληθινά στη ζωή του..."

Με αυτές τις σκέψεις κοιμόταν σχεδόν κάθε βράδυ η Αρετή, προσπαθώντας να καταλάβει πώς ήταν δυνατόν ο μοναδικός άντρας που αγάπησε πραγματικά στη ζωή της, να την πληγώσει τόσο πολύ. Εκείνη ποτέ δεν είχε προσπαθήσει να του επιβάλει κάτι που θα τον μείωνε ή θα τον πρόσβαλε. Τον είχε αποδεχτεί ακριβώς όπως ήταν, με τα προτερήματα αλλά και τα ελαττώματα του. Σε αντίθεση με εκείνον που ήθελε να τη φέρει στα δικά του μέτρα και σταθμά, με μόνιμη δικαιολογία πως ό,τι έκανε, ήταν πάντα για το καλό της. Μπορεί τελικά να είχε δίκιο, αλλά ο τρόπος που το απαιτούσε μείωνε πάρα πολύ τη γυναικεία ευαισθησία της. Όμως εκείνη ήταν πάντα εκεί και τα δεχόταν όλα παθητικά, χωρίς ίχνος αντίστασης.

Μέχρι που κουράστηκε με αυτόν τον τρόπο ζωής και αποφάσισε να του μιλήσει για την έννοια της αληθινής αγάπης, της ανιδιοτελούς αγάπης. Και τότε γνώρισε για πρώτη φορά στη ζωή της τη μοναξιά. Αφού ο Ορέστης δεν αποδεχόταν τη νέα της συμπεριφορά, την παράτησε για να βρει το τέλειο που εκείνος πάντα αναζητούσε. Μια τελειότητα που δύσκολα θα την έβρισκε, αφού καμιά δεν θα ήταν ικανή να τον αγαπήσει τόσο πολύ όσο η ίδια.

Και καθώς τα σκεφτόταν όλα αυτά, η μορφή του Ορέστη, του ενός και μοναδικού άντρα που κατάφερε να αγγίξει την ψυχή της, πλανιόταν σαν σκιά μέσα στο μυαλό της, βρίσκοντας ως μοναδική διέξοδο τα ζεστά δάκρυα της. Κάπου εκεί, χαμένη μέσα στις μαύρες σκέψεις της, άρχισε να ζει για άλλη μια φορά τη στιγμή που τον συνάντησε για πρώτη φορά. Αυτό το μικρό όσο και λεπτό πέρασμα του χρόνου, που κατάφερε να στιγματίσει όλη της την ζωή. Μια ζωή που έσβησε όπως η φλόγα ενός κεριού...

Ήταν ένα καυτό μεσημέρι του Ιούλη, όταν η Αρετή περπατώντας ιδρωμένη στους ζεστούς κεντρικούς δρόμους της πόλης, ένιωσε ξαφνικά την ανάσα της να κόβεται από την ασφυκτικά ζεστή ατμόσφαιρα γύρω της. Αποφασισμένη να πάρει μια δροσερή ανάσα, σταμάτησε στο μικρό σιντριβάνι της πλατείας με σκοπό να ρίξει λίγο κρύο νερό στο πρόσωπο της. Τότε ήταν που σαν να έπαιζε τον ρόλο ενός αναπόφευκτου καρμικού παιχνιδιού, η αδιαθεσία της αυτή έγινε η αιτία που η θεά τύχη τον έβαλε για πρώτη φορά στη ζωή της. Καθόταν επάνω στη σβηστή μηχανή του, ακριβώς δίπλα από το σιντριβάνι, κοιτώντας ανέμελα το νερό που πάφλαζε καθώς έπεφτε στα υγρά μαρμάρια τοιχώματα που το συγκρατούσαν. Η Αρετή έκανε μερικά βήματα προς τα εκεί, όταν ένοιωσε τα πόδια της να μην την συγκρατούν άλλο και έπεσε λιπόθυμη στην καυτή τσιμεντένια πλατεία. Όταν άνοιξε τα μάτια της, το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ήταν το ζεστό και γλυκό πρόσωπο ενός νεαρού που την

κοιτούσε με μάτια που κυριολεκτικά έλαμπαν από το φως της ψυχής του.

-Είστε καλά δεσποινίς; τον άκουσε να τη ρωτάει δείχνοντας την ανησυχία του.

Μα η Αρετή τον κοιτούσε αμίλητη σαν μαγεμένη. Το βλέμμα αυτό που την κοιτούσε είχε κάτι το διαφορετικό! Είχε μια γαλήνη μέσα στα μάτια του, μια ηρεμία αλλά και θαλπωρή που δεν είχε συναντήσει ποτέ της σε άνθρωπο. Και η φωνή του ήταν τόσο γλυκιά που έμοιαζε σαν τον χαμένο πρίγκιπα του παραμυθιού, του δικού της παραμυθιού. Όλα αυτά ήταν αρκετά για να την κάνουν να τον νιώσει σαν μια όαση που ήρθε να δροσίσει την ξηρή και άγονη ζωή της. Αδιαφορώντας για τον κόσμο που είχε μαζευτεί γύρω της και την κοιτούσε παραξενεμένος, εκείνη άκουγε και έβλεπε μονάχα τον πρίγκιπα της.

-Ναι... είμαι καλά... απλά ζαλίστηκα λίγο από τον ήλιο... του αποκρίθηκε κομπιάζοντας.

-Χαίρομαι που είστε καλά! Να σας βοηθήσω να σηκωθείτε; την ρώτησε απλώνοντας το χέρι του ευγενικά.

-Ναι... σας ευχαριστώ... του απάντησε δίνοντας του κι εκείνη το δικό της.

-Ελάτε να κάτσουμε, εδώ είναι πολύ δροσερά... της είπε δείχνοντας της μια μικρή ανάσα σκιάς στο κέντρο της πλατείας, κάτω ακριβώς από το σιντριβάνι.

Τη βοήθησε να περπατήσει και αφού ο περίεργος κόσμος άρχισε να σκορπάει, την έβαλε να κάτσει δίπλα στο τρεχούμενο νερό.

-Θα σας συνιστούσα να βουτήξετε τα πόδια σας μέσα... της είπε κουνώντας το κεφάλι του με βεβαιότητα, δείχνοντας της ότι ήξερε τι της έλεγε. Και δίχως να περιμένει κάποια απάντηση της, ο νεαρός την πλησίασε περισσότερο και άπλωσε τα χέρια του για να κάνει από μόνος του αυτό που μόλις της είχε προτείνει.

Αιχμαλωτισμένη από το βλέμμα του, η Αρετή δίχως να προβάλει καμία απολύτως αντίσταση, τον άφησε να της βγάλει τα παπούτσια και να της βουτήξει απαλά της πατούσες των ποδιών της μέσα στο δροσερό νερό του σιντριβανιού.

-Με λένε Ορέστη! της είπε χαμογελαστός ενώ σκούπιζε το χέρι του από τα νερά στο λευκό κοντομάνικο που φορούσε με σκοπό να της το δώσει καθώς συστηνόταν.
-Αρετή... του απάντησε εκείνη ακόμα ζαλισμένη, αλλά αυτή την φορά όχι από τον ήλιο.

Ένας θεός ήξερε πόσο πολύ λάτρευε τα αρχαιοελληνικά ονόματα και να που τώρα συνάντησε έναν νέο που έδειχνε να έχει όλα τα χαρίσματα που εκείνη αναζητούσε σε έναν άντρα. Άραγε θα είχε και χιούμορ; Ήταν τόσο σημαντικό το γέλιο για εκείνη να υπάρχει στην ζωή της!

-Χάρηκα Αρετή! Αν και θα προτιμούσα να σε γνώριζα κάτω από άλλες συνθήκες και όχι κάτω...στο πάτωμα μιας πλατείας! της είπε αστειευόμενος θέλοντας να σπάσει λίγο τον πάγο.

-Η χαρά είναι όλη δική μου...Ορέστη! του αποκρίθηκε χαμογελώντας, δείχνοντας ότι της άρεσε το αστείο του.

-Πήγαινες κάπου; Θες να σε πετάξω πουθενά με την μηχανή; τη ρώτησε θέλοντας να της πιάσει κουβέντα, μιας και το ενδιαφέρον του για αυτήν μόλις είχε αρχίσει να εκδηλώνεται. Και δεν είχε καθόλου σκοπό να της το κρύψει.

Κοιτάζοντας το ρολόι της, η Αρετή σούφρωσε τα χείλη της, δείχνοντας πως προφανώς όπου κι αν είχε σκοπό να πάει, ήταν πλέον πολύ αργά.

-Μπα πέρασε η ώρα. Είχα μια συνάντηση σε μια δημόσια υπηρεσία αλλά... Οπότε πλέον δεν έχω κάτι να κάνω! Του αποκρίθηκε δίχως όμως να δείχνει και πολύ στεναχωρημένη που έχασε το ραντεβού της.

-Γι' αυτό λατρεύω το δημόσιο! Επειδή κλείνει νωρίς! της είπε γελώντας δείχνοντας την ευχαρίστηση του.

-Οπότε τι λες, πάμε να πιούμε κάτι παγωμένο; κερνάω εγώ! Συνέχισε να της λέει κουνώντας παιχνιδιάρικα τα κλειδιά της μηχανής του.

-Μέσα! Αλλά υπό έναν όρο! του απάντησε σηκώνοντας τον δείκτη του χεριού της στον αέρα, δείχνοντας του ότι δεν σήκωνε καμία αντίρρηση.

-Ότι θες! της απάντησε δήθεν υποτακτικά.

-Θα κεράσω εγώ! Σύμφωνοι;

-Σύμφωνοι!

Φορώντας το κράνος του, ανέβηκε επάνω στην τεράστια για τα μάτια της Αρετής μηχανή του και βοηθώντας την να ανέβει κι εκείνη, έφυγαν από την πλατεία ήρεμα. Μα βγαίνοντας στον δρόμο, ο Ορέστης έπιασε τα χέρια της Αρετής και τα έβαλε γύρω από την μέση του έτσι ώστε να τον αγκαλιάσουν. Και πριν προλάβει η Αρετή να κάνει οτιδήποτε, άνοιξε απότομα γκάζι αφήνοντας πίσω του έναν συρφετό σκόνης καθώς τα λάστιχα στρίγγλιζαν επάνω στην καυτή άσφαλτο.

Νιώθοντας την αδρεναλίνη της να ανεβαίνει στα ύψη, άφησε να την παρασύρει το άγριο συναίσθημα της ταχύτητας αλλά και ο τρόπος που ξεγλυστρούσε τόσο επιδέξια η μηχανή ανάμεσα στα αμάξια. Γαντζωμένη επάνω του, η ανάσα της στην αρχή ήταν γρήγορη και κοφτή, μετά όμως ηρέμησε και κλείνοντας τα μάτια της, ένιωσε τον εαυτό της κυριολεκτικά σαν να πετάει. Άφησε ελαφρά το ένα της χέρι από το σώμα του Ορέστη και κρατώντας τον πιο σφικτά με το άλλο, άρχισε να παίζει με την αντίσταση του αέρα. Στην αρχή είχε την παλάμη κλειστή χρησιμοποιώντας το σαν πανί κόντρα στον άνεμο που της το τραβούσε απότομα πίσω. Ύστερα άνοιξε τα δάκτυλα της διάπλατα κόβοντας έτσι την αντίσταση του αέρα που περνούσε ανάμεσα τους, νιώθοντας τον να της διασχίζει την παλάμη σαν μια αόρατη πηγή ενέργειας. Μετά άρχισε να το κουνά δεξιά και αριστερά, πάνω και κάτω, μιμούμενη έτσι την κίνηση ενός χελιού που κολυμπούσε σε έναν τεράστιο και απύθμενο ωκεανό, ελεύθερο και ζωντανό. Και μέσα

από όλο αυτό κατάλαβε τι σημαίνει να ζεις πραγματικά, να απολαμβάνεις την κάθε στιγμή που περνάει μέσα από τα χέρια σου. Γιατί όλα τελικά είναι ένας άνεμος που μπορεί να σε παρασύρει τόσο μακριά και να σε κάνει να τα χάσεις όλα...



Άλλη μια στιγμή που δε θα ξεχνούσε ποτέ η Αρετή ήταν όταν της ζήτησε ο Ορέστης να γίνουν ζευγάρι. Αν και ο τρόπος που διάλεξε εκείνος για να της ζητήσει να γίνει ταίρι του ήταν λίγο ανορθόδοξος, ωστόσο η Αρετή ενθουσιάστηκε τόσο πολύ, που δίχως δεύτερη σκέψη φώναξε κυριολεκτικά γεμάτη χαρά το πολυπόθητο "Ναι". Ήταν και οι δυο τους επάνω στη μηχανή και έκαναν τη συνηθισμένη τους βόλτα, όταν ξαφνικά ο Ορέστης σταμάτησε στην άκρη του δρόμου όπου είχε θέα την θάλασσα και δείχνοντας της το απέραντο γαλάζιο της είπε:

-Αν η θάλασσα και ο ουρανός μπορούν να γίνουν ένα, τότε γιατί όχι... και ΕΜΕΙΣ. Τι λες λοιπόν...θες να γίνεις το ταίρι μου; Ο δικός μου ουρανός;

Κοιτώντας τον ξαφνιασμένη και εντελώς απροετοίμαστη για κάτι τέτοιο, η Αρετή ένιωσε την καρδιά της να πάει να σπάσει. Ποτέ της δεν της είχαν κάνει μια τόσο ρομαντική πρόταση. Και να που τώρα ο άνθρωπος που ένιωσε να τον ερωτεύεται με την πρώτη ματιά, επιτέλους της την έκανε.

-Θα το ήθελα πάρα πολύ! του απάντησε χαμογελώντας γεμάτη ευτυχία. Και δίχως δεύτερη κουβέντα αντάλλαξαν ένα παθιασμένο φιλί, σπάζοντας πια την ανυπομονησία που κράταγε τόσο βασανιστικά με τα δεσμά της όλο αυτό τον καιρό και τους δυο τους.

-Είσαι το αστέρι μου! Και όπως οι ναυτικοί τα χρησιμοποιούν για να βρουν την ρότα τους, έτσι κι εγώ

Θα σε έχω για να μου δείχνεις τον δρόμο της ζωής... **Της δικιάς μας ζωής!** Της είπε ο Ορέστης αμέσως μετά, καϊδεύοντας της τρυφερά το πρόσωπο. Και δίνοντας της ακόμα ένα φιλί, έβαλε μπρος τη μηχανή για να την πάρει σε ένα άλλο όμορφο μέρος που το είχε σχεδιάσει από πριν.

-Πόσο τέλεια είναι εδώ! του είπε η Αρετή χαζεύοντας τα ήρεμα, καταγάλανα νερά της θάλασσας. Ακριβώς δίπλα τους υπήρχαν μικρά ξύλινα τραπεζάκια χωμένα κυριολεκτικά μέσα στη σκιά που πρόσφεραν οι καταπράσινες φυλλωσιές ενός μικρού δάσους.

-Ναι είναι! Και τώρα μαζί σου είναι ακόμα πιο τέλεια... της απάντησε ο Ορέστης κοιτώντας την στα μάτια, κάνοντας την να χαμογελάσει ξανά από ευτυχία.

Πέρασαν όλη την ημέρα τους εκεί και αμέσως μετά το μπάνιο τους πήγαν για φαγητό. Όταν πια άρχισε να νυχτώνει πήραν τον δρόμο του γυρισμού, ένα δρόμο που κανείς τους δεν ήθελε να τελειώσει, αφού δεν χόρταιναν κυριολεκτικά ο ένας τον άλλον. Μα κάθε φορά που βρισκόντουσαν μαζί, λες και ο χρόνος ήταν εναντίον τους, κυλούσε τόσο γρήγορα που ένιωθαν πως μόλις πριν από ένα λεπτό είχαν συναντηθεί.

-Αν θες μπορείς να μείνεις σπίτι μου απόψε, λείπουν οι γονείς μου οπότε θα έχουμε ησυχία... της πρότεινε ο Ορέστης φτάνοντας στο σπίτι της Αρετής.

Χαμογελώντας λίγο πονηρά η Αρετή καταλαβαίνοντας τι είχε στο μυαλό του, του έδωσε ένα

πεταχτό φιλή στα χείλη και καθώς έβγαζε τα κλειδιά από την τσέπη της του απάντησε:

-Θα γίνει κι αυτό! Τιγράκι μου...

Με το άκουσμα του χαϊδευτικού που τον είπε η Αρετή, ο Ορέστης γέλασε και βρυχήθηκε όπως η τίγρης, χτενίζοντας με τα νύχια του τον αέρα και κάνοντας ότι θα την κατασπάραζε. Άρσε αυτό στην Αρετή και δαγκώνοντας ελαφρά τα χείλη της του ανταπέδωσε το πείραγμα κάνοντας και εκείνη την ίδια κίνηση. Έπειτα χώρισαν οι δρόμοι τους.

Η Αρετή ήταν παιδί χωρισμένων γονιών και ζούσε με τη μητέρα της σαν μοναχοπαιδί που ήταν. Γι' αυτό είχε αναλάβει την ευθύνη να την προσέχει μιας και εκείνη ήταν αρκετά μεγάλη σε ηλικία και είχε αρκετές ανάγκες. Αντιθέτως, ο Ορέστης έμενε με τους γονείς του, αλλά τότε σκοπό κάποια στιγμή να φτιάξει κι εκείνος την ζωή του. Σαν χαρακτήρες ταίριαζαν πάρα πολύ γιατί ήταν και οι δύο άνθρωποι της οικογένειας. Γι' αυτό και πολλές φορές όταν συζητούσαν, έλεγαν ότι κανείς τους δε θα επέτρεπε να "πεταχτεί" ο γονιός του σε κάποιο γηροκομείο. Το θεωρούσαν τρομερή αχαριστία από την πλευρά τους, μετά από τόσους κόπους και βάσανα για να τους μεγαλώσουν, εκείνοι να τους το ξεπληρώσουν με αυτό τον τρόπο. Γιατί ένα παιδί που σκέφτεται τόσο εγωιστικά και κοιτάζει μόνο το πως να περάσει αυτό καλά, όταν φτάσει και η δικιά του ώρα και τα δικά του παιδιά θα του το ξεπληρώσουν με το ίδιο νόμισμα. Και είναι πολύ άσχημο να έχεις παιδιά και να μην υπάρχει κανένα

κοντά σου να σε προσέξει. Εφόσον, λοιπόν, συμφωνούσαν και οι δυο σε αυτό, ένωσαν πραγματικά πολύ τυχεροί που επιτέλους βρήκαν έναν άνθρωπο να συμμερίζεται απόλυτα τις απόψεις που είχαν όχι μόνο για την ζωή, αλλά και για το πρότυπο μιας σωστής οικογένειας.

Στις βόλτες τους, ο Ορέστης πάντα μιλούσε στην Αρετή για τα σχέδια του. Της έλεγε πως εκτός από οικογένεια, ήθελε να δημιουργήσει και κάτι επαγγελματικά δικό του. Είχε βαρεθεί να δουλεύει μια ζωή για τους ξένους και να θησαυρίζουν αυτοί με τον ιδρώτα του. Είχε βάλει ως στόχο ζωής πριν πατήσει τα τριάντα, να έχει φτιάξει μια δική του επιχείρηση που θα έδινε μια άνετη οικονομικά ζωή σ' εκείνον αλλά και στη μελλοντική του οικογένεια. Αυτό που του έδινε αυτοπεποίθηση ήταν η εμπιστοσύνη που είχε στις ικανότητες του, γιατί εκτός από το γεγονός ότι δε φοβόταν τη δουλειά, ήταν πράγματι ο καλύτερος ηλεκτρονικός που υπήρχε στη μικρή πόλη που ζούσαν. Μπορούσε να αναστήσει οτιδήποτε ηλεκτρονικό έπιανε στα χέρια του. Για αυτόν δεν υπήρχε τίποτα μόνιμα χαλασμένο, αλλά όπως του άρεσε να λέει "προσωρινά εκτός λειτουργίας" και εκείνος φρόντιζε το "προσωρινά" να το μετατρέπει σε άμεση λειτουργία σχεδόν αμέσως μόλις το αναλάμβανε, ότι κι αν ήταν αυτό. Έτσι λοιπόν, αυτό το έμφυτο ταλέντο που είχε, αντί να το πουλάει για πενταροδεκάρες στον κάθε άχρηστο συνοικιακό ηλεκτρονικό, είχε αποφασίσει να το εκμεταλλευτεί για τον εαυτό του. Και το έκανε!

Το μικρό μαγαζάκι που είχε ανοίξει αρχικά, πήγαινε πάρα πολύ καλά, οπότε αποφάσισε να το επεκτείνει. Δούλευε περισσότερες ώρες από ότι υπολόγιζε και δεν άργησε σιγά, σιγά η κούραση να τον καταβάλει. Αλλά ήταν ανένδοτος στο να προσλάβει κάποιον υπάλληλο για να τον βοηθά, όσο και αν επέμενε η Αρετή, γιατί όπως της έλεγε, κάθε φορά που συζητούσαν αυτό το θέμα, "αν θες να γίνει μια δουλειά σωστά, κάνε την μόνος σου...".

-Μα δε σε βλέπω καθόλου! Πας στην δουλειά νωρίς το πρωί και γυρνάς αργά το βράδυ! του απαντούσε εκείνη θέλοντας να κρύψει όσο μπορούσε την μελαγχολία της.

-Δεν καταλαβαίνεις ότι το κάνω για μας; Πώς θα κάνουμε οικογένεια; δικαιολογείτο ο Ορέστης, προσπαθώντας να της δώσει να καταλάβει πόσο πολύ τη νοιαζόταν και πως ότι έκανε, το έκανε για να πραγματοποιηθούν τα όνειρα τους.

-Δεν είναι ανάγκη να ζούμε στην κλιδή Ορέστη, ούτε να πηγαίνουμε διακοπές κάθε χρόνο! Μπορούμε να ζήσουμε και με πολύ λιγότερα χρήματα! Αρκεί να σε έχω κοντά μου! Και όχι μόνο εγώ αλλά και η οικογένεια που θέλουμε να κάνουμε! Νομίζεις ότι ένα παιδί το ενδιαφέρει αν έχει λεφτά ή όχι; τον πατέρα του θα θέλει! Όχι ένα μάτσο παιχνίδια... του έλεγε εκλιπαρώντας τον με σκοπό να το ξανασκεφτεί.

-Μια οικογένεια έχει υποχρεώσεις Αρετή, και αυτές οι υποχρεώσεις ξεκινάνε από την στιγμή που θα γεννηθεί το μωρό...

-Μπορούμε να τα καταφέρουμε όλα Ορέστη, δεν είναι ανάγκη να σκοτώνεσαι στη δουλειά για να φτιάξεις γερές βάσεις για μια οικογένεια που δε θα της λείπει τίποτα Μπορώ κι εγώ να δουλέψω ξέρεις, δεν είμαι καμιά άχρηστη...

-ΠΟΤΕ! Αυτό ούτε να το ξανασκεφτείς! Με ακούς; Όταν με το καλό αποφασίσουμε να μείνουμε μαζί, εσύ θα ασχολείσαι **αποκλειστικά** με το παιδί μας, με **τίποτε** άλλο! Το κατάλαβες; της απάντησε ουρλιάζοντας εξαγριωμένος ο Ορέστης ταράζοντας την Αρετή. Ήταν η πρώτη φορά μέσα στην σχέση τους που τον έβλεπε έτσι.

-Το δικό μου παιδί δε θα μεγαλώσει σε ξένα χέρια... κατέληξε να της λέει κατεβάζοντας τους τόνους.

Η Αρετή λίγο σοκαρισμένη αλλά και ξαφνιασμένη από την τροπή που πήρε η κουβέντα τους, κατέβασε το κεφάλι σκεφτική δίχως να πει κάτι άλλο.

-Συγνώμη αστεράκι μου αν σου έβαλα τις φωνές, δεν το ήθελα... της είπε ξανά με γλυκιά φωνή αυτή τη φορά πλησιάζοντας την.

-Απλά έχω κάποια όνειρα και κάποια πρότυπα για την οικογένεια που θέλω να φτιάξω, αυτό είναι όλο! κατέληξε να της λέει χαϊδεύοντας της απαλά το χέρι.

Η Αρετή παίρνοντας μια βαθιά ανάσα τον κοίταξε κατάματα και χαμογελώντας του με κατανόηση του είπε:

-Μπορώ να σε καταλάβω τιγράκι μου, να είσαι σίγουρος γι' αυτό, αλλά πρέπει κι εσύ να καταλάβεις ότι έχω κι εγώ κάποια πρότυπα για την οικογένεια που ονειρεύομαι! Και σε αυτά τα πρότυπα να είσαι σίγουρος ότι δεν περιλαμβάνει να ζήσω εγώ και το παιδί μου βλέποντας τον πατέρα αλλά και σύζυγο μου με το σταγονόμετρο... του απάντησε με μια εξίσου γλυκύτητα στη φωνή, αλλά συγχρόνως και με μιά αρκετή δόση σοβαρότητας. Ήθελε να του δείξει ότι προφανώς σε αυτό το κομμάτι θα είχαν τη διαμάχη τους, αν ένας από τους δύο δεν υποχωρούσε.

Και δυστυχώς γι' αυτήν, το άτομο που έπρεπε να υποχωρήσει ήταν εκείνη. Του εξήγησε πως ο βασικότερος λόγος που επέμενε τόσο πολύ στην άποψη της, ήταν το γεγονός ότι είχε βιώσει από πρώτο χέρι την εγκατάλειψη του πατέρα και ήξερε πάρα πολύ καλά πώς ήταν να μεγαλώνεις χωρίς αυτόν. Ο Ορέστης όμως ήταν ανένδοτος και τελικά της είπε να χωρίσουν, εγκαταλείποντας την ουσιαστικά κι εκείνος.

Η αλήθεια είναι ότι πριν φτάσουν σε αυτό το σημείο ο Ορέστης προσπάθησε να την καθησυχάσει όσο μπορούσε, λέγοντας της πως δεν συγκρίνεται η εγκατάλειψη που βίωσε εκείνη με την απόφαση τη δική του. Ότι ο πατέρας της έπραξε εντελώς εγωιστικά, παίρνοντας μια απόφαση η οποία θα ήταν καταστροφική για την οικογένεια του, επειδή ήταν προφανές ότι δεν τους νοιαζόταν! Ενώ εκείνος απλά θα δούλευε πολλές ώρες για να μην τους λείπει ποτέ τίποτα για τον ακριβώς αντίθετο λόγο! Ήταν μακράν

αντίθετα αυτά τα δύο γεγονότα και καλά θα έκανε να αναθεωρούσε κάποιες απόψεις που είχε για το θέμα αυτό. Στην τελική δεν έφταιγε σε τίποτα εκείνος να πληρώνει τα απωθημένα που είχε από τα ομολογουμένως άσχημα βιώματα της. Και ότι αν συνέχιζε να είχε αυτή την συμπεριφορά τότε πολύ πιθανόν να έχανε και εκείνον από την ζωή της. Δεν είχε τον χρόνο αλλά ούτε και τη διάθεση να το παίξει ψυχίατρος κανενός. Αλλά βλέποντας την να μην παίρνει από λόγια και να ταραάζεται, ιδιαίτερα όταν έχασε ακόμα και τον έλεγχο του εαυτού της ακούγοντας την προειδοποίηση του, φτάνοντας στο σημείο να σκίσει ακόμα και τα ρούχα που φορούσε, να τραβά τα μαλλιά της και να ουρλιάζει από τα νεύρα της, της είπε μονάχα μια λέξη:

"Είσαι τρελή..."

Και δίχως να της πει κάτι άλλο, έφυγε από τη ζωή της αφήνοντας την Αρετή μόνη με τον παραλογισμό του χαρακτήρα της, δίχως να προλάβει να ακούσει και την δικιά της τελευταία κουβέντα...

"Ναι...Τρελή...για ΕΣ'ΕΝΑ..."



Μένοντας ξανά μόνη μετά από τόσο καιρό, η Αρετή σκεφτόταν όλα αυτά που της είχε πει ο Ορέστης την τελευταία φορά που είχαν μιλήσει και αναλογίστηκε με περισσότερη ψυχραιμία αυτή την φορά, το μερίδιο ευθύνης που της αναλογούσε. Πράγματι, η αντίδραση της ήταν ιδιαίτερα υπερβολική και πολύ παρορμητική και τρόμαξε δικαιολογημένα τον Ορέστη. Της ήταν όμως πραγματικά αδύνατο να σκεφτεί το υπόλοιπο της ζωής της χωρίς αυτόν και όταν άκουσε από τα χείλη του ότι θα τον έχανε, έχασε κάθε έλεγχο και αυτοσυγκράτηση που θα μπορούσε να είχε εκείνη τη στιγμή. Γι' αυτό θα επιδίωκε να τον συναντήσει ξανά, για να του ζητήσει όχι μόνο συγνώμη, αλλά και την ευκαιρία να την ακούσει έστω για λίγο. Ήθελε να του εξηγήσει ακριβώς πως ένιωθε για κείνον, χωρίς να τον τρομάξει αυτή την φορά.

Δίνοντας της επιτέλους την ευκαιρία που ζητούσε, ο Ορέστης και η Αρετή συναντήθηκαν ξανά. Είχε περάσει μονάχα μια βδομάδα από την τελευταία φορά που είχαν βρεθεί, μα για την Αρετή ήταν μια ολόκληρη ζωή. Και το πέτυχε με αρκετή πίεση τηλεφωνώντας του σχεδόν κάθε μέρα μέχρι να τον πείσει να την συναντήσει. Από την άλλη ο Ορέστης, αν και ανένδοτος αρχικά, υποχώρησε κατόπιν για χάριν του παλιού καλού καιρού, όπως της είχε πει χαρακτηριστικά.

Όταν τον είδε να στέκεται ξανά μπροστά της, η Αρετή θέλησε να τον πάρει μια τεράστια αγκαλιά και αν μπορούσε ας πέθαινε εκεί, μέσα στα ζεστά και ασφαλή του μπράτσα. Μα συγκρατήθηκε, δεν ήθελε να κάνει

τίποτα που να του θύμιζε την "τρελή" και παρορμητική της εικόνα που του δημιούργησε την τελευταία φορά.

-Σε ευχαριστώ που δέχτηκες την πρόσκληση μου... ήταν η πρώτη κουβέντα που του είπε.

-Είχα άλλη επιλογή; της απάντησε κοιτώντας την ανέκφραστος.

-Για αυτό το έκανες; Γιατί ήταν θέμα επιλογής; τον ρώτησε ξανά δείχνοντας ελαφρά απογοητευμένη.

-Έχει σημασία; Την ευκαιρία σου την πήρες. Εδώ είμαστε λοιπόν, στην παραλία που ζήτησες να έρθουμε... της απάντησε με τον ίδιο αδιάφορο τόνο φωνής.

Προσπαθούσε να μην χάσει τα λόγια της από την ξαφνική ταραχή που άρχισε να νιώθει και πήρε μερικές κοφτές ανάσες για να πετύχει και πάλι την αυτοκυριαρχία της. Έβαλε ξανά τις σκέψεις της σε μια τάξη και άρχισε να του ξεδιπλώνει σιγά, σιγά όλες τις πτυχές του χαρακτήρα της, τις φοβίες της, τους προβληματισμούς της και γενικότερα ξεγύμνωσε όλη την ψυχή της χωρίς αναστολές, με μοναδικό σκοπό να κάνει τον Ορέστη να καταλάβει τους λόγους που την οδήγησαν να φερθεί τόσο παρανοϊκά. Αλλά κυρίως του εξήγησε πόσο πολύ ανάγκη τον είχε, πόσο πολύ τον αγάπησε από την πρώτη στιγμή που τον είδε, τότε που σαν φύλακας άγγελος της έδωσε ξανά την δροσιά που αναζητούσε στην ξεραμένη της ψυχή και πως δεν θεώρησε ποτέ τυχαία την συνάντησή τους. Η ίδια η ζωή ήθελε αυτοί οι δύο να ήταν μαζί! Πως ήταν λοιπόν δυνατόν να αγνοήσουν κάτι τέτοιο; Πλέον τα έπαιζε

όλα για όλα, ή θα την καταλάβαινε και θα την συμπονούσε ή θα αδιαφορούσε και θα έφευγε ξανά.

-Αρετή αν μη τι άλλο θα έπρεπε να ξέρεις κι εγώ πόσο πολύ σε αγαπάω... η συμπεριφορά σου όμως ήταν κάτι που ποτέ δεν είχα δει όχι μόνο σε γυναίκα αλλά σε άνθρωπο γενικότερα! Ήσουν...ήσουν.... Μα πριν προλάβει να βρει την λέξη που έψαχνε, η Αρετή του έκανε νόημα να σταματήσει και ακουμπώντας τα δάκτυλο της στα χείλη του, έσκυψε ελαφρά προς το μέρος του λέγοντας:

-Τρελή για εσένα... και αμέσως έπεσε στην αγκαλιά του φιλώντας τον, εκδηλώνοντας όλο το πάθος και την αγάπη που ένιωθε για εκείνον αυτή την μοναδική στιγμή.

Μόνοι κάτω από τον μαύρο έναστρο ουρανό, με μόνη συντροφιά το απαλό αεράκι που φυσούσε και τα κύματα της θάλασσας να χαϊδεύουν τα γυμνά τους πόδια, η Αρετή και ο Ορέστης ολοκλήρωσαν τη σχέση τους εκείνο το βράδυ.

Ήταν ένα βράδυ που η Αρετή δεν θα ξεχνούσε ποτέ και για τίποτα στον κόσμο. Γιατί οι μοναδικές γι' αυτήν στιγμές που ζούσε μαζί του, το γεγονός ότι του δόθηκε ολοκληρωτικά με ψυχή και σώμα ήταν η φλόγα που άναψε το κερί της ψυχής της. Ένα κερί που δεν θα έλιωνε τόσο εύκολα, απλά δεν το ήξερε κανείς τους ακόμα.

Βρίσκοντας ξανά τον ρυθμό της κοινής τους ζωής, η Αρετή έκανε τα πάντα για να μην απογοητεύσει ξανά

τον Ορέστη. Ο φόβος και μόνο ότι μπορεί να τον έχανε ξανά, της δημιούργησε αόρατες αλυσίδες που τη συγκρατούσαν από τα ξεσπάσματα που αρκετές φορές ένιωθε την ανάγκη να εκφράσει. Ήταν εμφανές ότι είχε ανάγκη κάποιον να την στηρίξει ψυχολογικά, να της αποβάλει τις φοβίες της, να την κάνει να νιώσει ασφάλεια και σιγουριά...αλλά δεν είχε κανέναν. Και έχοντας πάντα στο μυαλό της τα τελευταία λόγια του Ορέστη που της είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν είχε ούτε τον χρόνο αλλά ούτε και την όρεξη να το παίξει προσωπικός ψυχολόγος κανενός, δεν τολμούσε να μιλήσει γι' αυτό ποτέ ξανά. Κάθε φορά που έμενε μόνη, περιμένοντας τον Ορέστη να έρθει να την πάρει όταν τέλειωνε τη δουλειά του, φυσικά αν τέλειωνε νωρίς και εφόσον δεν ήταν κουρασμένος, έδινε κυριολεκτικά σκληρή μάχη με τον εαυτό της, μέχρι να ακούσει το κουδούνι του σπιτιού της να χτυπά ξέροντας ότι ήταν ο Ορέστης και τότε τα ξεχνούσε όλα. Ένα του βλέμμα, ένα του χαμόγελο, ήταν πάντα ότι ζητούσε η Αρετή για να νιώσει και πάλι ασφαλής, δεν ζητούσε τίποτε άλλο από εκείνον.

Όλο αυτή η κατάσταση όμως είχε αρχίσει να την καταβάλλει πάρα πολύ ψυχολογικά. Άρχισε να παραμελεί τον εαυτό της και έβρισκε μοναδική διέξοδο το φαγητό με αποτέλεσμα να αρχίσει να παίρνει αρκετά παραπανίσια κιλά χάνοντας αρκετή από την αρχική της γοητεία. Κάτι που σίγουρα δεν θα περνούσε απαρατήρητο από τον Ορέστη.

-Αρετή έχουμε πρόβλημα... της είπε πάρα πολύ σοβαρό σε ένα από τα ραντεβού τους.

Είχαν αρκετό καιρό να βγουν και η Αρετή περίμενε αυτή τη μέρα με λαχτάρα. Ήταν μια δύσκολη βδομάδα και για τους δύο. Ο Ορέστης δούλευε πάρα πολλές ώρες για να μαζέψει χρήματα, μιας και είχαν συμφωνήσει μέχρι το τέλος του μήνα να έβρισκαν ένα μικρό σπιτάκι για να ξεκινήσουν επιτέλους να πραγματοποιούν τα όνειρα τους. Για την Αρετή όμως ήταν αβάστακτη, γιατί μια εβδομάδα δίχως να τον δει καθόλου ήταν ότι χειρότερο για τις ανασφάλειες της. Είχε σκεφτεί πάρα πολλές φορές να βρει μια δουλειά, κάτι που θα τη βοηθούσε να κρατάει το μυαλό της απασχολημένο, αλλά και σε αυτό το θέμα ο Ορέστης ήταν ξεκάθαρος. Μπορεί να μην της απαγόρευε να βρει κάτι τώρα, αλλά όταν θα έμενε έγκυος θα έπρεπε να σταματήσει, και εκείνη ελπίζοντας ότι από μέρα σε μέρα θα άνοιγαν το δικό τους σπιτικό, δεν τολμούσε να βρει κάτι που θα έπρεπε να το παρατήσει μετά. Δεν ήταν από τους ανθρώπους που μπορούσαν να κάνουν κάτι περιστασιακά. Ότι κι αν έκανε όχι μόνο παθιαζόταν με αυτό, αλλά του δινόταν και ολοκληρωτικά. Γι' αυτό δε θα μπορούσε να δουλέψει κάπου απλά και μόνο για να λέει ότι δουλεύει. Έτσι παρέμεινε εγκλωβισμένη ανάμεσα σε δύο κόσμους, σε αυτόν του Ορέστη και στον δικό της. Απλά περίμενε καρτερικά πότε θα της έκανε την πρόταση να ζήσουν μαζί. Και ευτυχώς για εκείνην, αυτή η πρόταση δεν άργησε να έρθει.

-Τι πρόβλημα έχουμε Ορέστη μου; Πες μου να βοηθήσω όπως μπορώ... τον ρώτησε νιώθοντας έναν κρύο ιδρώτα να την λούζει ολόκληρη εκείνη την

στιγμή. Προσπαθούσε να κρύψει τις φοβίες της που τη στιγμή εκείνη που του μιλούσε όχι απλά είχαν χτυπήσει κόκκινο, αλλά ούρλιαζαν κυριολεκτικά μέσα στο κεφάλι της.

-Να ξέρεις πώς ότι σου λέω είναι πάντα για το καλό σου... Και απ' ότι βλέπω εσένα σου διαφεύγει αυτό... ξεκίνησε να της λέει κάπως διστακτικά.

-Τι εννοείς; Μίλησε μου ανοικτά! Θέλω να ξέρω τα πάντα, ότι σε προβληματίζει! του απάντησε ενθαρρύνοντας τον. Μπορούσε να ακούσει τα πάντα δεν την ένοιαζε τίποτα, αρκεί να μην τον έχανε ξανά.

-Είπαμε να ανοίξουμε ένα σπιτικό μαζί σωστά;

-Σωστά...

-Μετά από αυτό, το αμέσως επόμενο μας βήμα είναι να κάνουμε ένα παιδί σωστά;

-Σωστά...

-Πέρα από αυτό όμως δεν παύει να είσαι γυναίκα, η δικιά μου γυναίκα... έτσι δεν είναι;

-Δεν καταλαβαίνω που θες να καταλήξεις Ορέστη...

-Είσαι η δικιά μου γυναίκα **ναι** ή **όχι**; την ρώτησε ξανά ανεβάζοντας ελαφρά τον τόνο της φωνής του.

-Ναι Ορέστη, είμαι! του απάντησε σχεδόν υποτακτικά η Αρετή.

-Ωραία! Τότε κοίτα να γίνεις αυτό που ήσουν όταν σε πρωτογνώρισα... ξεκίνησε να της λέει κοιτώντας την στα μάτια.

-Γιατί αν ήθελα να τα έχω με κάποιον μπόγο μπορούσα να τον βρω οπουδήποτε! Κατέληξε, δείχνοντας την αρκετά μεγάλη περιφέρεια της.

Νιώθοντας αρκετά προσβεβλημένη η Αρετή δεν ήξερε τι να πει. Ένιωθε μέσα της ότι αυτό που έπρεπε να κάνει αυτή τη στιγμή και που ήταν ακριβώς αυτό που χρειαζόταν για να ηρεμήσει μια για πάντα, ήταν να του δώσει ένα χαστούκι και να του πει να πάει στο διάολο. Ωστόσο η φωνή αυτή που προσπαθούσε να τη συνεφέρει ήταν τόσο βαθιά κρυμμένη μέσα της, που για άλλη μια φορά υπερίσχυσαν οι άλλες φωνές, αυτές της ανασφάλειας. Αυτές που σαν ψυχροί δολοφόνοι στραγγάλισαν δίχως ίχνος τύφης τη μόνη φωνή λογικής που υπήρχε για λίγο ακόμα μέσα στο μυαλό της, καταστρέφοντας έτσι κάθε ελπίδα για σωτηρία.

-Έχεις δίκιο Ορέστη μου... μην σε ανησυχεί πια αυτό... του απάντησε η Αρετή κατεβάζοντας το κεφάλι ντροπιασμένη.

-Εεεε μην κάνεις έτσι! της φώναξε ο Ορέστης χαμογελώντας θέλοντας να την κάνει να γελάσει ξανά.

-Δεν το είπα για να σε προσβάλω! Απλά είσαι τόσο νέα και τόσο όμορφη που είναι κρίμα να καταστρέφεις τον εαυτό σου δίνοντας του λίπος! Για να μην πούμε και για το θέμα της υγείας... Κατέληξε σηκώνοντας της το κεφάλι ελαφρά προς τα επάνω.

-Έλα, χαμογέλασε μου λιγάκι! Σε λίγες μέρες θα είμαστε στο σπιτάκι μας!!! της είπε ξέροντας ακριβώς τι ήθελε να ακούσει για να του χαμογελάσει ξανά. Ήξερε να τη χειριστεί και πράγματι τα κατάφερε.

Κουνώντας το κεφάλι της καταφατικά, η Αρετή έπνιξε μαζί με την φωνή της λογικής και τα δάκρυα της και του χάρισε άλλο ένα χαμόγελο. Ένα χαμόγελο

που αργά ή γρήγορα θα έσβηνε όπως η φλόγα ενός κεριού.



Τήρησε την υπόσχεση της η Αρετή και πολύ σύντομα έγινε ξανά όπως πριν. Και ο Ορέστης όμως κράτησε την δικιά του υπόσχεση. Τέλος του μήνα είχε φροντίσει και είχε βρει ένα πάρα πολύ όμορφο σπίτι και το έκανε έκπληξη στην Αρετή έτσι όπως μόνο εκείνος ήξερε.

-Μην κρυφοκοιτάξεις! της έλεγε καθώς την κρατούσε από το χέρι οδηγώντας την προσεκτικά, αφού πρώτα της είχε δέσει τα μάτια.

Είχε ανοίξει την πόρτα του νέου τους σπιτιού και τη βοήθησε να ανέβει τη μικρή ξύλινη σκάλα που οδηγούσε πάνω στις άδειες προς το παρόν κρεβατοκάμαρες.

-Άνοιξε τα! της φώναξε ενθουσιασμένος βγάζοντας της το μαντίλι.

Η Αρετή άνοιξε επιτέλους τα μάτια της και κοίταξε τον χώρο γύρω της νιώθοντας την καρδιά της έτοιμη να σπάσει από συγκίνηση.

-Λοιπόν! Τι βλέπεις! Την ρώτησε έχοντας τον ίδιο ενθουσιασμό στο πρόσωπο του.

-**Αγάπη μου!** Φώναξε ενθουσιασμένη η Αρετή παίρνοντας τον αμέσως αγκαλιά.

-Εδώ είναι ο καθρέφτης και η τουαλέτα σου για να είσαι πάντα όμορφη! της είπε δείχνοντας της μια άδεια πλευρά του τοίχου.

-Εδώ είναι το τεράστιο σκαλιστό κρεβάτι μας με ένα απαλό λευκό τούλι να το σκεπάζει ολόκληρο! συνέχισε δείχνοντας της το άδειο ταβάνι από όπου θα έπεφτε το τούλι, καθώς και το ξύλινο πάτωμα που θα υποδεχόταν το ονειρικό τους κρεβάτι.

-Και εδώ θα είναι οι λευκές ντουλάπες μας που θα έχουν μέσα όλα αυτά τα υπέροχα ρούχα που θα σου αγοράσω! Κατέληξε δείχνοντας της την άλλη άδεια πλευρά του τοίχου.

-Λοιπόν; Πως σου φαίνεται; τη ρώτησε γεμάτος λαχτάρα θέλοντας να ακούσει την γνώμη της.

-Δεν ξέρω τι να πω.. είναι όλα τόσο...τόσο... μα πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση της ξέσπασε σε λυγμούς χαράς και ευτυχίας.

-Είναι τόσο μοναδικά όσο είσαι κι εσύ... της είπε σκουπίζοντας τα δάκρυα της και αμέσως την φίλησε στα χείλη.

Της έδειξε όλο το σπίτι και της περιέγραφε πως το φανταζόταν. Η Αρετή τον άκουγε ζώντας επιτέλους το όνειρο της εκφράζοντας κι εκείνη την γνώμη της. Τελικά κατέληξαν να το φτιάξουν σιγά, σιγά ακριβώς όπως το ήθελαν και οι δυο τους. Τους πήρε ενάμιση χρόνο μέχρι να καταφέρουν να το ολοκληρώσουν προσέχοντας μέχρι και την παραμικρή λεπτομέρεια. Όλο αυτό το διάστημα ο Ορέστης δεν άφησε την Αρετή να δουλεύει για να βοηθήσει κι εκείνη στα έξοδα του σπιτιού, αναλαμβάνοντας ουσιαστικά αυτός εξ' ολοκλήρου όλο το οικονομικό μέρος. Εκείνη, σύμφωνα με τον Ορέστη, το μόνο που έπρεπε να κάνει, ήταν να αναλάβει, όπως της έλεγε το

"γυναικείο" μέρος, προετοιμάζοντας έτσι και το έδαφος για τον ερχομό ενός παιδιού.

Όταν όμως ο άνθρωπος κάνει σχέδια, ο Θεός λένε γελάει. Έτσι γέλασε απάνθρωπα και στην Αρετή, δείχνοντας της ότι η ζωή είναι πολύ πιο σκληρή απ' ότι εκείνη φανταζόταν. Όχι ότι υπήρχε λόγος να μάθει κάτι τέτοιο, απλά μπλέχτηκε για άλλη μια φορά στον δρόμο της η μοίρα, μια μοίρα που ποτέ δεν την ευνόησε ιδιαίτερα.

Όσο και αν προσπαθούσαν ο Ορέστης και η Αρετή να κάνουν παιδί, για κάποιο λόγο δεν τα κατάφερναν. Έτσι ξεκίνησε το πρώτο σοβαρό ρήγμα στη σχέση τους. Βλέποντας τον τρόπο που το αντιμετώπιζε ο Ορέστης, της δημιουργούσε ακόμα μεγαλύτερες ανασφάλειες. Ειδικά τώρα που της είχε δώσει τη δυνατότητα να γευτεί έστω και για λίγο το όνειρο της, τον είχε περισσότερο ανάγκη από ποτέ. Έτσι δεν άργησε να πάρει και πάλι την κάτω βόλτα κάτι που ο Ορέστης φρόντιζε να το επιδεινώνει μέσα από προσβολές και απειλές. Αυτή τη φορά όμως ήταν ακόμα χειρότερες, αφού όλα τα νεύρα που είχε τα απέδιδε στην Αρετή, επιβαρύνοντας ουσιαστικά την ήδη επιβαρυμένη ψυχολογία της. Το τελειωτικό κτύπημα όμως ήταν όταν ζήτησαν τη συμβουλή κάποιου ειδικού και εκείνος αποφάνθηκε ότι το πρόβλημα οφειλόταν στην Αρετή. Βλέποντας ότι δεν υπήρχε λύση πάνω σε αυτό το θέμα, και εφόσον ο Ορέστης ήθελε ένα δικό του παιδί και όχι ένα υιοθετημένο, την παράτησε τελειωτικά.

Συνολικά ήταν μαζί πέντε χρόνια και μέσα σε αυτά τα πέντε χρόνια η Αρετή είχε βιώσει τα πάντα. Δεν θα τα άλλαζε όμως για τίποτα στον κόσμο! Και αν περνούσε από το χέρι της θα τα ζούσε ξανά, αρκεί να της έδινε μια ευκαιρία ο Ορέστης. Ήξερε όμως ότι αυτό δε θα γινόταν ποτέ, αφού ο τρόπος που φανταζόταν εκείνος την οικογένεια ήταν το αγκάθι που μάτωνε την αγάπη τους. Αν και τώρα που το ξανά σκεφτόταν μετά από αρκετό καιρό που ήταν μόνη, μάτωνε τη δικιά της αγάπη και μόνο, γιατί αν την αγαπούσε πραγματικά όπως εκείνη, δεν θα τα διέλυε όλα τόσο απερίσκεπτα. Ένα παιδί μπορεί να φέρνει την ευτυχία αλλά δεν είναι το μοναδικό στοιχείο. Ούτε πρέπει να χρησιμοποιείται σαν δικαιολογία για να καταστρέψει μια αληθινή αγάπη. Έτσι όσο και αν την πλήγωνε έπρεπε να το παραδεχτεί, ο Ορέστης δεν την αγάπησε ποτέ όσο αυτή εκείνον.

Περνούσαν οι μήνες βασανιστικά αργά και η Αρετή για να μπορέσει να ξεπεράσει αυτό τον χωρισμό αναγκάστηκε να πέσει πολύ χαμηλά στην υπόληψη της. Όμως αυτό ήταν κάτι που δεν την ένοιαζε. Είχε χάσει εξάλλου την αξιοπρέπεια της εδώ και πολύ καιρό. Τότε που ανέχτηκε για πρώτη φορά την προσβολή του Ορέστη και όλες τις επόμενες που σταματημό δεν είχαν σε αυτά τα πέντε χρόνια. Έτσι λοιπόν κρυμμένη στα σκοτάδια, τον παρακολουθούσε σχεδόν σε κάθε στιγμή της ζωής του. Ακόμα και όταν είχε βρει άλλη κοπέλα, εκείνη ήταν εκεί για να τον δει να την αγγίζει όπως κάποτε άγγιζε και αυτήν. Να την φιλάει όπως κάποτε φιλούσε και εκείνην. Και όσο και

αν μάτωναν τα χείλη της από τα δυνατά δαγκώματα της, δεν σταματούσε ούτε λεπτό να τον κοιτάζει. Αντίθετα, ο πόνος τη βοηθούσε να κρατιέται όρθια στα πόδια της αφού αυτός πλέον είχε γίνει ο καλύτερος της φίλος. Πόσα βράδια τον είχε πάρει τηλέφωνο απλά και μόνο για να ακούσει τη φωνή του...μέχρι που κατάλαβε ο Ορέστης τι συνέβαινε και άλλαξε νούμερο, παίρνοντας της και αυτή την μικρή δόση ευτυχίας που της είχε μείνει. Πλέον το μόνο που είχε από εκείνον, ήταν οι αναμνήσεις της μαζί του που κάθε φορά τέλειωναν με το ίδιο πάντα μουρμουρητό:

"Καμιά δε θα σε αγαπήσει όπως εγώ..."

Από την άλλη μεριά, ο Ορέστης προσπαθούσε να ξεκόψει μια για πάντα από τις δικές του αναμνήσεις. Πετώντας ότι αναμνηστικό ή φωτογραφίες είχε μαζί με την Αρετή, έδινε το δικό του τέλος σε αυτό που τον πονούσε κάθε φορά που το σκεφτόταν. Γιατί κι εκείνος ακόμα τη σκεφτόταν, και σε εκείνον έλειπε, αλλά δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Πάντα έτσι είχε μάθει να κάνει στη ζωή του. Να αποκόβει οτιδήποτε πήγαινε κόντρα στα όνειρα και στα θέλω του, όσο και αν τον πονούσε αυτό. Και για κείνον, το να φτιάξει μια δική του οικογένεια δεν ήταν απλά ένα όνειρο ζωής, ήταν ο λόγος για τον οποίο πίστευε ότι γεννήθηκε. Σε αντίθεση με την Αρετή, κάθε φορά που το μυαλό του έπαιζε τα δικά του παιχνίδια, εκείνος τα σταμάταγε λέγοντας κάτι εντελώς διαφορετικό.

"Ο έρωτας με έρωτα περνιέται..."

Αυτό όμως που δεν ήξερε ήταν ότι η Αρετή είχε δίκιο. Καμιά γυναίκα δεν θα τον αγαπούσε ποτέ τόσο πολύ όσο εκείνη. Του είχε αφήσει ουσιαστικά ένα αβάσταχτο κενό στην καρδιά του, ένα κενό που πεισματικά ο ίδιος προσπαθούσε να καλύψει κάνοντας τη μία σχέση μετά την άλλη. Πίστευε πως ίσως κάποτε να κατάφερνε να έβρισκε κάποια σαν την Αρετή και ίσως να το κατάφερνε, αν είχε λίγο περισσότερο χρόνο.



Η ζωή για την Αρετή δεν είχε πλέον καμία αξία χωρίς τον Ορέστη. Και βλέποντας τον κάθε φορά και με διαφορετική κοπέλα, δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει ότι δεν ήταν ευτυχισμένος. Ίσως αν τον έβλεπε να ζει πραγματικά τη ζωή που πάντα εκείνος ήθελε, να ηρεμούσε κι εκείνη. Μα νιώθοντας τον να την έχει ανάγκη, δίχως όμως να της δίνει την ευκαιρία να φτιάξουν ξανά τη ζωή τους, εκείνη ένιωθε να τρελαίνεται. Είχε δοκιμάσει αρκετές φορές να τον προσεγγίσει μα εκείνος μόλις την έβλεπε άνοιγε γκάζι και έφευγε τρέχοντας, ενώ αν ήταν με τα πόδια άλλαζε δρόμο. Όταν πια την στρίμωξε σε μια γωνιά με βία και την απείλησε ότι αν την ξαναδεί μπροστά του τότε θα την έκανε να τον μισήσει πραγματικά, η Αρετή αναγκαστικά κράτησε τις αποστάσεις που ήθελε ο Ορέστης. Όχι επειδή τον φοβήθηκε, αλλά επειδή τρόμαξε ότι θα της στερούσε και την τελευταία της ευτυχία...να μπορεί να τον βλέπει έστω και στα κρυφά.

Γι' αυτό αποφάσισε να του δώσει την ευτυχία που εκείνη πίστευε ότι του άξιζε. Και αφού δεν μπορούσε να του τη δώσει με άλλο τρόπο, θα του την έδινε με τον μόνο που ήξερε και που είχε μάθει να ζει μαζί του όλον αυτό τον καιρό. Με τη φλόγα της αγάπης της, μια φλόγα που όσο και αν τρεμόπαιζε όλα αυτά τα χρόνια, ποτέ δεν κατάφερε όχι μόνο να σβήσει, αλλά και να λιώσει το κερί της ψυχής της που την κρατούσε αναμμένη.

Φεύγοντας από το σκοτεινό σοκάκι που κρυβόταν, η Αρετή είχε πάρει τη μεγαλύτερη απόφαση της ζωής

της. Πήγε σπίτι και αφού τάισε την μητέρα της και την έβαλε να κοιμηθεί, άνοιξε τον υπολογιστή της για να μαζέψει όσες περισσότερες πληροφορίες μπορούσε για το σχέδιο που είχε βάλει στο μυαλό της. Κράτησε σημειώσεις για τα πάντα και οι πρώτες ακτίνες του ήλιου τη βρήκαν να κοιμάται ακουμπισμένη πάνω στο γραφείο της.

-**Αρετή!** άκουσε μέσα στον ύπνο της τη φωνή της μητέρας της, κάνοντας την να πεταχτεί απότομα.

-Ναι μητέρα έρχομαι... της απάντησε κλείνοντας τον υπολογιστή και βάζοντας τις σημειώσεις στην τσέπη της.

Τότε ήταν που πλησιάζοντας το δωμάτιο της μητέρας της, άκουσε ξαφνικά μέσα στο κεφάλι της διάφορες φωνές που ούρλιαζαν υστερικά να της λένε:

"Θα είναι εμπόδιο! ΕΜΠΟΔΙΟ!"

"Σώσε την από την μιζέρια της!"

"Θα είναι μόνη της! ΜΟΝΗ!"

Της φώναζαν με μανία ξανά και ξανά. Μέχρι που της έδωσαν να καταλάβει τι έπρεπε να κάνει.

-Τι θες μητέρα; τη ρώτησε με στοργικό ύφος η Αρετή.

-Να με βοηθήσεις να σηκωθώ αγάπη μου... Θέλω να πάω τουαλέτα... της είπε αγκομαχώντας η μητέρα της, προσπαθώντας να ανασηκωθεί λίγο από μόνη της.

Πλησιάζοντας την η Αρετή, τη βοήθησε να σηκωθεί όρθια και κρατώντας την προσεκτικά την οδήγησε

μέχρι το μπάνιο. Ύστερα την έβαλε ξανά να ξαπλώσει και έκατσε κι εκείνη κοντά της.

-Μητέρα ξέρεις πόσο σε αγαπώ έτσι δεν είναι; τη ρώτησε αρχίζοντας να βουρκώνει.

-Τι είναι αυτά που λες; φυσικά και ξέρω! Και αυτός ο αλήτης που σε παράτησε ποτέ δε θα μάθει τι λουλούδι άφησε... της απάντησε η μητέρα της αρχίζοντας αμέσως μετά να τον βρίζει.

-Σε παρακαλώ μητέρα μη μιλάς έτσι για τον Ορέστη... Δεν φταίει αυτός...

-Και ποιος φταίει; Αυτός και μόνο αυτός! Την κατάρα μου να έχει... της είπε, συνεχίζοντας να τον βρίζει.

-Μητέρα ήρθε η ώρα να γνωρίσει ο Ορέστης ξανά την αληθινή αγάπη... ξεκίνησε να της λέει η Αρετή, κάνοντας την να σταματήσει απορημένη απότομα τα μουρμουρητά της.

-Θα δεις! Θα είμαστε ευτυχισμένοι και πάλι! Απλά συχώρεσε με... Και πριν προλάβει να αντιδράσει η μητέρα της, άρπαξε το μαξιλάρι που είχε δίπλα της και κάλυψε το πρόσωπο της με αυτό. Όσο και αν χτυπιόταν η αδύναμη γυναίκα, όσο και αν προσπαθούσε να πάρει μια απεγνωσμένη ανάσα, τόσο πιο πολύ έσφιγγε το μαξιλάρι επάνω της η Αρετή. Μέχρι που σταμάτησε να προβάλλει αντίσταση, αντηχώντας στο δωμάτιο μια φρικτή σιωπή.

-Συγγνώμη μητέρα, αλλά έπρεπε... Δεν γινόταν να είμαι με τον Ορέστη και να έχω κι εσένα στο μυαλό μου, απλά δε γινόταν...

Μονολόγησε καθώς της έδινε ένα στερνό φιλί στο μέτωπο. Και αφήνοντας το μαξιλάρι ξανά στη θέση του, σηκώθηκε όρθια έτοιμη να κάνει τα ψώνια που ήθελε.

Άφησε τις σακούλες με τα πράγματα στο κωλ του σπιτιού για να έχει γρήγορη πρόσβαση ξανά σε αυτά και έκλεισε την εξώπορτα δίχως να έχει την έγνοια της μητέρας της για πρώτη φορά στη ζωή της. Τον καιρό που έμενε με τον Ορέστη, μιας και εκείνη δεν δούλευε, μόλις τελείωνε τις δουλειές της όλον τον υπόλοιπο χρόνο της τον περνούσε πάντα κοντά της. Τώρα όμως θα ζούσε πραγματικά ξέγνοιαστη, μονάχα αυτή και η αγάπη της.

Περίμενε να νυχτώσει, ώστε να φύγει ο κόσμος από το μαγαζί του Ορέστη αλλά και για να τον πετύχει την ώρα που θα έφευγε και αφού είχε προετοιμάσει τον εαυτό της για όλα, άρχισε να περπατάει προς το μέρος του με έναν εντελώς διαφορετικό αέρα. Είχε επάνω της κάτι που εύκολα μπορούσες να διακρίνεις ότι ενέπνεε αυτοπεποίθηση και σιγουριά.

-Πριν αρχίσεις πάλι τα δικά σου, θέλω πρώτα να σε ρωτήσω κάτι... του είπε αμέσως μόλις τον είδε μπροστά της.

-Νόμιζα ότι ήμουν αρκετά σαφ... πήγε να πει ο Ορέστης αγριοκοιτάζοντας την, μα πριν προλάβει να ολοκληρώσει την φράση του η Αρετή τον διέκοψε.

-Για μια φορά στην ζωή σου σκάσε και άκου και τον άλλον τι έχει να σου πει! του είπε με σοβαρό ύφος δείχνοντας του πόσο αποφασισμένη ήταν.

Ο Ορέστης μη θέλοντας να δημιουργήσει κάποιο επεισόδιο μπροστά στο μαγαζί, υποχώρησε κάνοντας της νόημα να συνεχίσει. Μέσα του όμως έβραζε ολόκληρος.

-Είσαι ευτυχισμένος; τον ρώτησε κοιτώντας τον στα μάτια.

-Τι σημασία έχει αν... ξεκίνησε να της απαντάει ο Ορέστης αλλά πάλι δεν τον άφησε η Αρετή να ολοκληρώσει την φράση του.

-Απάντα στην γαμημένη ερώτηση με ένα απλό **ναι** ή **όχι!** τόσο δύσκολο είναι; του επισήμανε η Αρετή αρχίζοντας να ανεβάξει τους τόνους για πρώτη φορά στην ζωή της.

-Όχι... της απάντησε ο Ορέστης θέλοντας να κατευνάσει τα πνεύματα βλέποντας τους περαστικούς να τους κοιτάνε γεμάτοι περιέργεια.

-Είδες πόσο εύκολα ήταν; συνέχισε η Αρετή να του λέει αδιαφορώντας για τον κόσμο.

-Θα συνεχίσουμε εδώ αυτή την κουβέντα; την ρώτησε ο Ορέστης θέλοντας να την απομακρύνει από το μαγαζί.

-Όχι δεν είναι ανάγκη.. μπορούμε να πάμε και σπίτι σου... του είπε η Αρετή με το ίδιο σοβαρό ύφος.

-Που είναι και πιο ήσυχα... κατέληξε δίνοντας του να καταλάβει, πως όπου άλλου την πήγαινε, θα τον έκανε ρεζίλι με τις φωνές της.

-Ναι, το προτιμώ και εγώ... της απάντησε ήρεμα ο Ορέστης πιάνοντας αμέσως το υπονοούμενο της.

Σε όλη τη διαδρομή ο Ορέστης προσπαθούσε να την ηρεμήσει λέγοντας της πως δεν ήταν ανάγκη να χειροτερέψουν τα πράγματα, πως μπορούσαν απλά να μείνουν δυο καλοί φίλοι αν το ήθελε κι εκείνη. Κάτι που όμως δεν το εννοούσε και μιας και ήταν πολύ κακός ψεύτης, το μόνο που κατάφερνε ήταν να την εξοργίζει ακόμα περισσότερο. Όταν έφτασαν στο σπίτι που κάποτε στέγαζε την αγάπη τους, η Αρετή πέρασε ξανά το κατώφλι μετά από πολύ καιρό. Είδε τις γνώριμες γωνιές του, και αμέσως άρχισε να πλημυρίζει το μυαλό της με διάφορες αναμνήσεις, άλλες ευχάριστες και άλλες δυσάρεστες. Όλες όμως είχαν κάτι να της πουν...ότι τις ήθελε όλες πίσω!

Την πέρασε στο σαλόνι που είχαν διαλέξει κάποτε οι δυο τους και η Αρετή αφήνοντας την τσάντα που κρατούσε δίπλα της, έκατσε μετά από τόσο καιρό στην θέση που καθόταν πάντα. Εκεί που τον περίμενε καρτερικά μέχρι να σχολάσει.

-Να σου βάλω κάτι να πεις να ηρεμήσεις λίγο; της πρότεινε ο Ορέστης μη ξέροντας πως να την αντιμετωπίσει.

-Ναι, λίγο ποτό θα μου έκανε καλό... του απάντησε η Αρετή δείχνοντας ελαφρά πιο ήρεμη. Αλλά δεν ήταν. Απλά ήθελε να τον απομακρύνει από κοντά της για να μπορέσει να βγάλει από την τσάντα της ένα μικρό μπουκαλάκι με ποντικοφάρμακο, ώστε να το έχει πρόχειρο κοντά της. Όταν είδε τον Ορέστη να έρχεται κρατώντας δύο ποτήρια με λίγο ουίσκι μέσα, χάρηκε

που δεν άλλαξε καμία από τις συνήθειες του, πάντα του άρεσε να πίνει με παρέα όταν ήταν αγχωμένος και εκείνη είχε φροντίσει να τον αγχώσει για τα καλά.

-Κάτι ξέχασες... του είπε δείχνοντας του με το βλέμμα της τα ποτήρια.

-Αν εννοείς πάγο, θα προτιμούσα να το πιω σκέτο. Τα νεύρα μου θέλουν κάτι δυνατό αυτή την στιγμή... της απάντησε σοβαρός, υπονοώντας ότι η συμπεριφορά της τον είχε ταραξεί ιδιαίτερα.

-Οπότε αποφάσισες εσύ και για μένα, όπως κάνεις πάντα! Οκ καλή απόφαση πήρες! Είναι ότι πρέπει να το πιω κι εγώ σκέτο, έτσι θα μπορώ να στα χώσω δίχως αναστολές... του είπε περνώντας του με έμμεσο τρόπο την ιδέα ότι καλά θα έκανε να έφερνε λίγο πάγο, γιατί αλλιώς θα τον περίμενε μια πάρα πολύ δύσκολη νύχτα.

-Έχεις δίκιο, δεν το σκέφτηκα... Πάω να σου φέρω... της απάντησε ο Ορέστης υποτακτικά, όπως κάποτε απαντούσε κι εκείνη σε αυτόν, με την μόνη διαφορά ότι εκείνη το έκανε από αγάπη, ενώ ο Ορέστης το έκανε απλά και μόνο για να την ξεφορτωθεί γρήγορα και δίχως να σηκώσουν τη γειτονιά στο πόδι.

Στο διάστημα που έκανε ο Ορέστης για να πάει από την κουζίνα στο σαλόνι, η Αρετή άδειασε όλο το μπουκαλάκι με το ποντικοφάρμακο στο ποτήρι του. Ανακατεύοντας το ελαφρά με το δάκτυλο της, έκρυσε ξανά το άδειο πια μπουκαλάκι μέσα στην τσάντα της και απλά τον περίμενε. Όταν επέστρεψε ξανά στο σαλόνι ο Ορέστης, της άδειασε δύο παγάκια μέσα στο

ποτήρι, αφήνοντας τα υπόλοιπα επάνω στο μικρό, γυάλινο τραπεζάκι.

-Αν μπορείς να μιλήσεις όμορφα και ψύχραιμα, θα σου ήμουν ευγνώμων. Δεν νομίζεις ότι είμαστε αρκετά μεγάλοι ώστε να μπορούμε να λύσουμε τις διαφορές μας δίχως να της μάθει όλη η γειτονιά; Την ρώτησε θέλοντας να θέσει τις βάσεις για μια κουβέντα, που την επόμενη μέρα το πρωί δε θα συζητιόταν από την κάθε κουτσομπόλα της γειτονιάς. Γιατί αν υπήρχε και κάτι άλλο που τον ενδιέφερε πάρα πολύ, ήταν το όνομα που είχε καταφέρει να χτίσει με τόσο κόπο εκεί που ζούσε και εργαζόταν.

-Φυσικά και μπορώ, δεν είμαι τόσο... **τρελή** όπως πιστεύεις... του απάντησε αμέσως η Αρετή. Μόνο που αυτή την φορά το πρόσωπο της δεν έκρυβε κανένα παράπονο όπως τις άλλες φορές που τον παρακαλούσε να μην τη χαρακτηρίσει ξανά έτσι. Αυτή την φορά έκρυβε ένα μυστήριο, κάτι που αν δεν την ήξερε τόσο καλά όσο πίστευε, θα έλεγε κανείς ότι υπονοούσε ότι ήταν **περισσότερο** τρελή απ' ότι τελικά πίστευε.

-Πολύ ωραία λοιπόν σε ακούω! της είπε, δίνοντας της τον λόγο. Και φέρνοντας το ποτήρι που κρατούσε κοντά στα χείλη του, ήπιε μια μικρή γουλιά θέλοντας να πάρει κουράγιο για όλα αυτά που ήταν έτοιμος να ακούσει.

-Δεν θα σου πω για τα λάθη που κάναμε και οι δύο στη σχέση μας, δεν θα σου πω καν για τις υποσχέσεις που μου έδωσες και δεν κράτησες! Αφού η δικαιολογία σου για όλα αυτά ήταν πολύ σημαντική για τα δικά σου πιστεύω... ξεκίνησε να του λέει με μία αφοπλιστική ψυχραιμία.

-Ποιός μπορεί να σε κατηγορήσει ότι παράτησες μια γυναίκα που σε λάτρεψε όσο καμία άλλη, επειδή δεν μπορούσε να κάνει παιδιά; Αφού ήσουν από την αρχή ξεκάθαρος ότι η οικογένεια για εσένα είναι αυτοσκοπός... συνέχισε να του λέει με τον ίδιο ήρεμο τόνο φωνής.

-Όχι δεν θα σου πω για αυτά, γιατί θα ήταν ανούσιο. Είσαι αρκετά μεγάλος άντρας για να ξέρεις τι ζητάς και πόσο πιο σημαντικό είναι για σένα αυτό που ζητάς, από αυτό που θα χάσεις... **Θα σου πω όμως ετούτο!** φώναξε ξαφνικά η Αρετή ταραζοντας τον ακόμα περισσότερο.

-Είσαι πολύ ξεφτίλας άντρας και θα έπρεπε να βγάλεις τα παντελόνια που φοράς. Αντί να παραδεχτείς τι θέλεις και να παλέψεις μαζί του για ένα όμορφο αύριο, καταστρέφεις τις ζωές αθώων κοριτσιών που έκαναν το ίδιο λάθος με ΜΕΝΑ! Να σε πιστέψουν... Αυτό ήρθα να σου πω....

Όλη αυτή την ώρα ο Ορέστης άκουγε εμβρόντητος όλα αυτά που του έλεγε, νιώθοντας για πρώτη φορά στην ζωή του τόσο πολύ εκτεθειμένος. Έπινε τη μία γουλιά μετά την άλλη ώσπου στο τέλος είχε αδειάσει όλο το ποτήρι του.

-Ξέρω τι θέλω Αρετή... της είπε βλέποντας τον να δακρύζει κι εκείνος για πρώτη φορά στην ζωή της.

-ΕΣΕ... μα πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση του, έπεσε επάνω της βγάζοντας αφρούς από το στόμα ενώ το κορμί του κυριολεκτικά σπαρτάραγε σαν το ψάρι από τους ανεξέλεγκτους σπασμούς.

-Τώρα είναι πια αργά... του είπε ψιθυρίζοντας του στο αυτί.

-Θα φροντίσω όμως να μην αλλάξεις γνώμη...**ποτέ ξανά...** κατέληξε αφήνοντας να πέσει το άψυχο κουφάρι του στο πάτωμα.

Παίρνοντας τα κλειδιά του σπιτιού από κεί που τα άφηγε πάντα ο Ορέστης, ώστε να μπορέσει να ξαναμπεί όταν επιστρέψει, η Αρετή έφυγε βιαστικά από το σπίτι. Διάνυσε λίγα μέτρα με τα πόδια και σταμάτησε το πρώτο ταξί που πέρασε από δίπλα της λέγοντας στον οδηγό τη διεύθυνση του σπιτιού της. Του έκανε νόημα να περιμένει, άνοιξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε την εξώπορτα του σπιτιού της και παίρνοντας τις σακούλες που είχε αφήσει στο χωλ, το κλείδωσε και πάλι. Έριξε μια τελευταία ματιά πίσω της, αποχαιρέτησε με μία αφύσικη ψυχρότητα μια για πάντα το μέρος όπου είχε μεγαλώσει και μπαίνοντας ξανά μέσα στο ταξί, είπε στον οδηγό να τη γυρίσει εκεί από όπου την είχε πάρει.

Μπαίνοντας μέσα στο σπίτι του Ορέστη έκλεισε τη βαριά του εξώπορτα πίσω της και ήταν πλέον έτοιμη για το τελευταίο και σπουδαιότερο κομμάτι του σχεδίου της. Άδειασε όλο το περιεχόμενο από τις

σακούλες στο μεγάλο τραπέζι του σαλονιού και άρχισε να φτιάχνει ένα ειδικό υγρό που η κύρια βάση του ήταν η γλυκερίνη και η αλκοόλη, αυτά που χρησιμοποιούσαν και οι ταρχειυτές για να κρατήσουν "ζωντανά" τα έργα τους. Ανάμειξε τις σωστές ποσότητες από το κάθε υλικό και σέρνοντας το πτώμα στην μπανιέρα έκανε όλα όσα είχε διαβάσει για να κρατήσει το άψυχο σώμα του Ορέστη φρέσκο και "ζωντανό". Χύνοντας πια και μέσα στις φλέβες του με μια σύριγγα το απαραίτητο αυτό υγρό, ήταν σχεδόν έτοιμη. Το μόνο που έλειπε ήταν η δικιά της πινελιά, κάτι που θα έδινε στην αποτρόπαια πράξη της το νόημα που εκείνη ένιωθε και ήθελε να δώσει.

Πήγε ξανά στο σαλόνι και παίρνοντας τις υπόλοιπες τρεις σακούλες με κεριά στην κουζίνα, τις άδειασε στον νεροχύτη. Ύστερα έβαλε μέσα σε μια κατσαρόλα τα κεριά και τα έβαλε να βράσουν μέχρι να λιώσουν. Κάθε φορά που η κατσαρόλα γέμιζε, πήγαινε στο μπάνιο και την άδειαζε και μετά πήγαινε στην κουζίνα και τη γέμιζε ξανά. Αυτό το έκανε τέσσερεις φορές μέχρι να καταφέρει αυτό που ήθελε. Όταν πια τελείωσε, πήγε για τελευταία φορά μέσα στο μπάνιο ώστε να καμαρώσει το έργο της.

Μέσα στη μπανιέρα στεκόταν λουσιμένο από την κορυφή ως τα νύχια το άψυχο σώμα του Ορέστη. Θα περίμενε να στεγνώσει καλά και θα έβρισκε έναν τρόπο ώστε να τον ξεκολλήσει από εκεί και να τον μεταφέρει στην κρεβατοκάμαρα τους, δίπλα της, εκεί που έπρεπε εδώ και καιρό να ήταν.

Πλέον τίποτα και κανένας δεν θα μπορούσε να τους χωρίσει. Γιατί η φλόγα της κέρινης αγάπης, ποτέ δεν μπορεί να σβήσει, ακόμα και αν λιώσει το κερί που την συγκρατεί...

ΤΕΛΟΣ